

ιδέες. ιστορίες. τάσεις. άνθρωποι. πόλη

Ιούνιος 09 #152

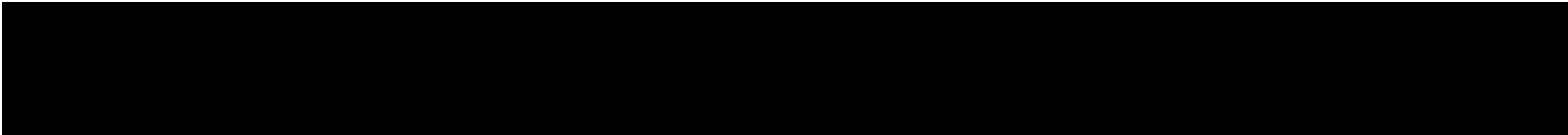

parallaxi

Τσάρκα στην
Περαία
Το Ναβαρίνο της
ντροπής

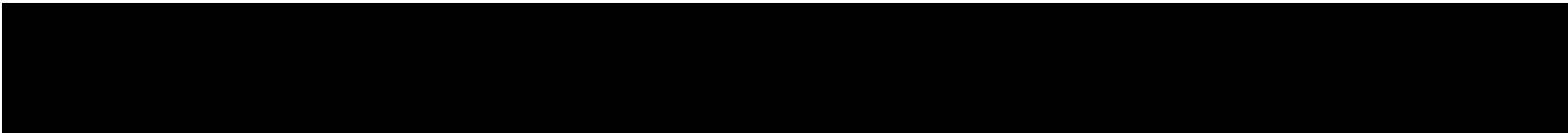

Κ.Θ.Β.Ε.
a troubled theater

Κ.Θ.Β.Ε.: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Μεγάλη Εβδομάδα φέτος, το διοικητικό συμβούλιο του ΚΘΒΕ επέλεξε να “αδειάσει” τον καλλιτεχνικό του διευθυντή, απορρίπτοντας τον οικονομικό απολογισμό του κ. Τσακίρογλου και επιρρίπτοντας στον ίδιο μία σειρά κατηγοριών με σοβαρότερη αυτήν της κακής διαχείρισης. Κατά τραγική ειρωνεία, η θητεία του κ. Τσακίρογλου έμελλε να λήξει πάνω στην πιο σημαντική στιγμή της καριέρας του στο ΚΘΒΕ, την πετυχημένη καλλιτεχνικά και εμπορικά παράσταση του «Βασιλιά Ληρ», στην οποία πρωταγωνιστούσε. Όμως όλη τη χρονιά είχε παιχτεί πολύς Σέξπιρ στους διαδρόμους της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, όπου εδρεύει το ΚΘΒΕ.

«Για το θεό, καθίστε όλοι στο χώμα, να πούμε θλιμμένες ιστορίες για το τέλος άλλων ηγεμόνων: πώς μερικοί εκθρονιστήκανε, πώς άλλοι σφάχτηκαν στη μάχη, πώς κυνηγήθηκαν πολλοί από φαντάσματα εκθρονισμένων, πώς άλλοι πήγανε φαρμακωμένοι από τις γυναίκες τους ή δολοφονημένοι ενώ κοιμόντουσαν. Όλοι νεκροί! Γιατί μέσα στο κοίλιο στέμμα που αγγίζει τους θνητούς κροτάφους ενός βασιλιά, ο Χάρος έχει εγκαταστήσει την ακουλουθία του, κι εκεί έχει την έδρα του ο μέγας γελωτοποιός, που κοροϊδεύει την ισχύ του βασιλιά, χλευάζοντας τη δόξα του, αφίνοντάς τον λίγο ν’ ανασάνει, να υποκριθεί για λίγο τον μονάρχη που όλοι φοβούνται το βλέμμα του. Μέσα σ’ αυτό το στέμμα ενσταλάζει ο Χάρος εγωισμό και ματαιοδοξία, λες κι η φθαρτή μας σάρκα που εμπεριέχει τη ζωή να ήταν μπρούντζος άτρωτος – κι αφού για λίγο κοροϊδεύει, έρχεται κάποια στιγμή που με μια καρφιστούλα τρυπάει την ναυοπηλία: και τότε, αντίο βασιλιά!

«Ριχάρδος Γ’», μετάφραση: Ερρίκος Μπεηλιές

Ο “Ριχάρδος Γ’” του Σέξπιρ συμπυκνώνει ένα θέμα που αγαπούσε ο Ελισαβετιανός δραματουργός: τον τρόπο που λειτουργεί ο μηχανισμός της εξουσίας. Ένας βασιλιάς ανεβαίνει στον θρόνο, διαπράττοντας μια σειρά αιματηρών εγκλημάτων, τα οποία οδηγούν στην ανατροπή του από τον ...νέο βασιλιά. Το έργο αυτό επέλεξε να ανεβάσει για μία ακόμη χρονιά φέτος το Κρατικό θέατρο Βορείου Ελλάδος. Πώς; Δεν ήταν «Ριχάρδος» αλλιά «Βασιλιάς Ληρ»; Μα δεν μιλάμε για μία τέτοιου είδους συμβατική παράσταση. Ο λόγος για τη σεξηπική σύλληψης «παράσταση» που ανεβαίνει εδώ και τουλάχιστον δύο δεκαετίες στη δεύτερη κρατική σκηνή της χώρας σε σχέση με τον καλλιτεχνικό διευθυντή. Σεζόν παρά σεζόν, το πολύ ανά τριετία, ένας νέος «βασιλιάς» ανεβαίνει με δόξες και τιμές στο θρόνο. Όσο για τον προηγούμενο; «Αντίο βασιλιά!».

Κάπως έτσι εκτυλίχθηκε η ιστορία με τον Βίκτωρα Αρτίτς, κάπως έτσι και με τον Διαγόρα Χρονόπουλο, τον Κώστα Τσιάνο όπως και με τον Βασίλη Παπαβασιλείου. Κάπως έτσι και με τον πιο φρέσκο στον θρόνο, τον Νικήτα Τσακίρογλου, τον 14ο καλλιτεχνικό διευθυντή μέσα σε 48 χρόνια, από ιδρύσεως του ΚΘΒΕ.

Οι 14 διευθυντές

Από ιδρύσεως του ΚΘΒΕ, το 1961, διετέλεσαν καλλιτεχνικοί διευθυντές του οι: Σωκράτης Καραντινός (1961-1967), Γιώργος Κιτσόπουλος (1967-1974), Μίνως Βοτανάκης (1974-1977), Σπύρος Ευαγγελάτος (1977-1980), Νίκος Μπακόλας (1980-1983), Νίκος Χουρμουζιάδης (1984-1985), Μίνως Βοτανάκης (1986-1989), Δημήτρης Μαρωνίτης (1989-1990), Νίκος Μπακόλας (1991-1993), Βασίλης Παπαβασιλείου (1994-1998), Κώστας Τσιάνος (το τετράμηνο Φεβρουαρίου -Ιουνίου 1998), Διαγόρας Χρονόπουλος (1998-2001), Βίκτωρ Αρτίτς (2001-2004) Νικήτας Τσακίρογλου (2004-2008, 2008-μέχρι σήμερα). Οι περισσότεροι (ειδικά μετά την αλλαγή του νομικού πλαισίου λειτουργίας του ΚΘΒΕ το 1994,

που το μετέτρεψε σε Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου) αντικαταστάθηκαν μετά τη λήξη της πρώτης κιάλας θητείας τους λόγω εντάσεων και προβλημάτων που δημιουργήθηκαν στη συνεργασία τους με τα εκάστοτε Διοικητικά Συμβούλια. Στο Εθνικό θέατρο ο Νίκος Κούρκουλος παρέμεινε διευθυντής επί 12 ολόκληρα χρόνια και τη θητεία του δεν διέκοψε παρά ο θάνατός του. Στο ΚΘΒΕ ο κ. Τσακίρογλου ήταν ο πρώτος μετά τον Νικό Μπακόλα διευθυντής που κατάφερε να παραμείνει για δεύτερη τριετή θητεία (τοποθετήθηκε τον Ιούλιο του 2004), όμως ούτε κι αυτός κατάφερε να σπάσει ρεκόρ παραμονής: Ο θρόνος του πριονίστηκε έναν χρόνο πριν από τη λήξη της δεύτερης θητείας του (τον Αύγουστο του 2010). «Ας μην ευελπιστούν οι φίλοι ότι μπορεί να εγκαταλείψω τον αγώνα. Μπορεί και να αφώω τα κόκαλά μου εδώ», έλεγε ο ίδιος πριν δύο χρόνια. Πού να ‘ξερε!

Οι άνθρωποι

«Τους ανθρώπους πήλθουν οι περιστάσεις της στιγμής», λέει ο Σέξπιρ στον «Βασιλιά Ληρ» (5, ΙΙΙ). Αυτή πρέπει να είναι η εξήγηση. Αλλιώς δεν μπορεί να ερμηνεύσει κανείς πώς ηλέκεται τέτοια ίντριγκα τουλάχιστον τα τελευταία 15 χρόνια, στο ΚΘΒΕ με εμφανείς επιπτώσεις στο καλλιτεχνικό του έργο. Στην ανακοίνωσή του για την απομάκρυνση του κ. Τσακίρογλου το Δ.Σ. ανέφερε ότι ο αποχωρών διευθυντής «κατάφερε παρατημβάνοντας έλλειμμα 800.000,00€ το 2004, να το έχει ανεβάσει σήμερα στο ποσό των 3.440.000,00€» και έκανε ακόμη λόγο για υπερβολικές προσλήψεις υπαλλήλων, αδικαιολόγητες χρεώσεις για ταξίδια και άλλα τέτοια. Ο ίδιος ο καλλιτεχνικός διευθυντής αρνήθηκε ουκ ολίγες φορές δημοσίως τις παραπάνω κατηγορίες και έκανε λόγο για «συνωμοσία» που ηλέχτηκε εις βάρος του. Η θητεία του κ. Τσακίρογλου έτσι κι αλλιώς δεν ήταν ανέφελη. Οι συγκρούσεις του με τους συνδικαλιστές του θεάτρου με αφορμή τις απειργιακές κινητοποιήσεις των τελευταίων για τη διεκδίκηση αιτημάτων τους κινήθηκαν τόσο σε φραστικό επίπεδο -«πιστεύω στον συνδικαλισμό, το θέατρο όμως απαιτεί ιερατική αντίληψη. Είναι σαν να μου ήτε ότι δεν θα λειτουργήσει μια εκκλησία, γιατί κάνουν απεργία οι παπάδες», έχει δηλώσει ο ίδιος- όσο και σε ...σωματικό. Το επεισόδιο που σημειώθηκε μεταξύ του ίδιου κι ενός ηθοποιού πρώην συνδικαλιστή με αφορμή τη μη ανανέωση της σύμβασης του δεύτερου άφησε εποχή. Ο ηθοποιός διαμαρτυρήθηκε, ο διευθυντής αντέδρασε και ο πρώτος φέρεται να ...σήκωσε τον δεύτερο από τους ώμους. Από το επεισόδιο δεν έλειψαν οι άντρες της Αστυνομίας και οι μηνύσεις.

των τους κινήθηκαν τόσο σε φραστικό επίπεδο -«πιστεύω στον συνδικαλισμό, το θέατρο όμως απαιτεί ιερατική αντίληψη. Είναι σαν να μου ήτε ότι δεν θα λειτουργήσει μια εκκλησία, γιατί κάνουν απεργία οι παπάδες», έχει δηλώσει ο ίδιος- όσο και σε ...σωματικό. Το επεισόδιο που σημειώθηκε μεταξύ του ίδιου κι ενός ηθοποιού πρώην συνδικαλιστή με αφορμή τη μη ανανέωση της σύμβασης του δεύτερου άφησε εποχή. Ο ηθοποιός διαμαρτυρήθηκε, ο διευθυντής αντέδρασε και ο πρώτος φέρεται να ...σήκωσε τον δεύτερο από τους ώμους. Από το επεισόδιο δεν έλειψαν οι άντρες της Αστυνομίας και οι μηνύσεις.

Η περίπτωση Ρήγου

Σκιά στη θητεία του Νικήτα Τσακίρογλου ρίχνει η περίπτωση του Κωνσταντίνου Ρήγου, υπεύθυνου του Χοροθεάτρου και της εντυπωσιακής πορείας του μέχρι το 2005. Τον Οκτώβριο εκείνης της χρονιάς ο κ. Τσακίρογλου αποφάσισε να μην ανανεώσει τη σύμβαση του Κ. Ρήγου ως υπεύθυνου του Χοροθεάτρου που έληξε στις 30 Σεπτεμβρίου και ο κ. Τσακίρογλου αποφάσισε να μην ανανεώσει. «Η πόλη αξίζει να βλέπει και άλλες προτάσεις χοροθεάτρου. Όπως έρχονται σκηνοθέτες θα έρχονται και διάφοροι χορογράφοι. Δεν πιστεύω σε καμία μονιμότητα», έλεγε τότε ο κ. Τσακίρογλου. Από την πλευρά του ο Κ. Ρήγος κατηγορήσε τον Ν. Τσακίρογλου ότι ήθελε «να οδηγήσει το Χοροθέατρο σε μαρasmus». Ίσως και να το πέτυχε.

Ο οργανισμός

Αυτή τη στιγμή το ΚΘΒΕ είναι ένας γιγάντιος επιχορηγούμενος από το κράτος οργανισμός -για πολλούς «τέρας»- με περίπου 400 εργαζόμενους, μία «τρύπα» στον προϋπολογισμό που όχι μόνο δεν κλείνει αλλά χρόνο με το χρόνο μεγαλώνει, καθώς και συνδικαλιστικές διεκδικήσεις που ακόμη κι αν ακούγονται δίκαιες επαναλαμβάνονται ή ανανεώνονται σχεδόν κάθε χρόνο και φαίνονται ατελείωτες... Όσο για τα κτίρια; Από τις δύο σκηνές που διέθετε ως το 1996 (κεντρική σκηνή της ΕΜΣ και το αξε-

χαστο «Υπερώο» στο ίδιο κτίριο), το ΚΘΒΕ βρέθηκε -χάρη στην κληρονομιά της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας- να παίζει σήμερα σε τέσσερις σκηνές (ΕΜΣ, Βασιλικό και δύο σκηνές της Μονής Λαζαριστών). Όσο εντυπωσιακή κι αν ακούγεται η εν λόγω υποδομή, οι διευθυντές και καλλιτεχνικοί συνεργάτες του ΚΘΒΕ παραπονιούνται συχνά για έλλειψη χώρων. Χώρων κατάλληλων δηλαδή για εναλλακτικές, πειραματικές παραστάσεις πέρα από τις τρεις γιγάντιες αίθουσες και την περιορισμένων δυνατοτήτων μικρή σκηνή της Μονής Λαζαριστών. Το «Υπερώο» εξαφανίστηκε μέσα στο κτίριο της ΕΜΣ μετά το έργο της ανακαίνισής του δίνοντας τη θέση του σε διοικητικούς χώρους, καθώς και το εντυπωσιακό φουαγιέ. Ο ίδιος ο κ. Τσακίρογλου έλεγε αλλιώστε τελευταία, ότι τα κτίρια του ΚΘΒΕ διαθέτουν εντυπωσιακά φουαγιέ, όχι όμως και σωστούς θεατρικούς χώρους. Κρίμα. Διοικητικές δυσλειτουργίες, κόντρες διευθυντών και Δ.Σ., κτιριακές αδυναμίες και συνδικαλιστικές διεκδικήσεις κυριαρχούν στο ρεπερτόριο του ΚΘΒΕ την τελευταία 15ετία. Και το καλλιτεχνικό έργο; Όσον αφορά τις καλλιτεχνικές επιλογές, ο κ. Τσακίρογλου αφήνει αμφίθυμες εντυπώσεις. Από την αρχή ο ίδιος έδωσε το στίγμα του συντηρητικού επιλέγοντας παραστάσεις για κοινό κυρίως ώριμης ηλικίας, πράγμα που με την πάροδο των ετών επιχείρησε να διώξει από πάνω του. «Ερχόμενος πράγματι- έβλεπα συντηρητικά με στόχο να ξαναφάω στο θέατρο μια σειρά ανθρώπων που είχαν απομακρυνθεί λόγω των λεγόμενων «νεωτερισμών». Όμως κατάλαβα ότι κι αυτοί ωρίμασαν και θα τους κούραζε η επανάληψη του συντηρητισμού», δήλωνε τελευταία με αφορμή τη ροκ εκδοχή του «Βασιλιά Ληρ». Όμως ήταν πια αργά. Προηγουμένως, ο Βίκτωρ Αρτίτς κατηγορήθηκε για υπερβολικές θεωρητικές αναζητήσεις και μεγάλη έμφαση σε θέματα τύπου «αναλόγι», ενώ ο Διαγόρας Χρονόπουλος χρεώθηκε τη στροφή στο εμπορικό και όχι στο ποιστικό. Οι θεατράφιλοι μπορούν να περιμένουν τον νέο καλλιτεχνικό διευθυντή αν μη τι άλλο με ...περίεργεια.

Λέξεις: Γιώργος Τούλλας

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος με συνδέει μια μάλλον συναισθηματική σχέση. Που όπως συμβαίνει με όποιον αγάπησε πολύ έχει περάσει από όλα τα στάδια των εξάρσεων. Έρωτας, ενθουσιασμός, συνήθεια, βαρεμάρα, απογοήτευση, θυμός, αποχή. Η πρώτη φορά που πέρασα το κατώφλι του θεάτρου ήταν στα δεκαπέντε μου.

Χειμώνας του 1980 ο Νίκος Κούνδουρος σκηνοθετεί Μπρεχτ, την Όπερα της Πεντάρας. Εμείς, μαθητές τρίτης γυμνασίου, βγάζουμε ένα εισιτήριο που κόστιζε μόλις 15 δραχμές για το βήτα εξώστη και κρεμασμένοι σχεδόν σε όλη την παράσταση μένουμε άφωνοι από το θέαμα. Σχεδόν τριάντα χρόνια μετά ελάχιστα πράγματα στο σανίδι θυμάμαι τόσο καλά. Στο τέλος της μάλιστα κατευθυνθήκαμε στα παρασκήνια για να πάρουμε αυτόγραφο από τη Βέρα Κρούσκα, μοναδική στο ρόλο της Πόλι. Για την ιστορία ήταν η βραδιά που κατέρρευσαν οι κερκίδες στο στάδιο Χέλζελ των Βρυξελλών αλλά εμάς το μόνο που μας ένοιαζε ήταν αυτό το μαγικό πράγμα που είχαμε δει.

Στο τιμόνι του θεάτρου τότε ήταν ο κύριος Νίκος Μπασκόλας και το τι ακολούθησε για μια τριετία ήταν αθηναϊνά μαγικό. Χάρολην και Μοντ, Μπρεχτ και Χίτλερ, Μπέκετ. Οι παραστάσεις ήταν η μία καλύτερη

από την άλλη. Ένα αθηναϊνό θεατρικό σχολείο. Κάθε χρονιά και ένας θρίαμβος. Ή έτσι το νοιώθαμε. Μεγάλοι ηθοποιοί, σπουδαίοι σκηνοθέτες, κόσμος στις παραστάσεις.

Στο παρασκήνιο βέβαια συνέβαιναν και τότε διάφορα αλλιά για μας ήταν μια ρομαντική περίοδος που περιοριζόταν στο σανίδι και τη λάμψη του. Από το 1988 που άρχισα να παρακολουθώ επαγγελματικά λόγω δουλειάς τα τεκταινόμενα στο αγαπημένο θέατρο άρχισα να συνειδητοποιώ πως στις κρατικές σκηνές εκτός από το προσκήνιο είναι εξίσου σημαντικά και όσα συμβαίνουν στο παρασκήνιο. Αυτό το παρασκήνιο άρχισε να κορυφώνεται και να αποκτά τον απόλυτο πρωταγωνιστικό λόγο στη δεκαετία του ενενήντα και παραμένει μέχρι τις μέρες μας καθοριστικό.

Κατά τη γνώμη μου η κρίσιμη καμπή στη νεώτερη ιστορία αυτού του θεάτρου υπήρξε η εποχή πριν την Πολιτιστική Πρωτεύουσα του 97. Ανάμεσα στα περίφημα έργα της Πολιτιστικής μερικιά από τα κυριότερα ήταν η ανακαίνιση του θεάτρου της εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών, η ανακατασκευή του Βασιλικού θεάτρου, που αποτέλεσε και το μεγαλύτερο οικονομικό της σκάνδαλο ξεκινώντας με ένα προϋπο-

λογισμό 3 δις και φτάνοντας τα 9 στο τέλος και η δημιουργία δύο σκηνών στην αποκεντρωμένη Μονή Λαζαριστών. Για να μπορέσουν όλα αυτά να πραγματοποιηθούν το θέατρο ξεσπιτώθηκε στην κυριολεξία για μια τουλάχιστον τριετία. Το όποιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα εκπονήθηκε τα χρόνια εκείνα, φιλοξενήθηκε σε σκηνές περιφερειακά της πόλης, ενώ το κοινό σε κείνη τη μεταβατική φάση απώλεσε την τακτική του επαφή με τη μεγάλη θεατρική σκηνή της πόλης.

Τα κλειστά θέατρα από τη μία, η γιγάντωση του συνδικαλισμού των εργαζομένων από την άλλη, οι διαρκείς αντικαταστάσεις καλλιτεχνικών διευθυντών, η αυξανόμενη επιρροή του Διοικητικού Συμβουλίου, οι άτολμες επιλογές στο πρόγραμμα, η έλλειψη ενός χώρου πρωτοποριακών παραστάσεων, όπως υπήρξε για χρόνια το Υπερώο, στο πατάρι του Κρατικού, ένα αθηναϊνό φυτώριο νέων προσώπων και ιδεών οδήγησαν σταδιακά το θέατρο σε μια παρατεταμένη προβληματική κατάσταση.

Εξετάζοντας το καθένα ξεχωριστά τα παραπάνω και πιθανότατα γράφοντας τις ιστορίες που ζήσαμε ή ακούσαμε ως δημοσιογράφοι δεκαπέντε χρόνια τώρα θα μπορούσαμε να συνθέσουμε το παζλ αυ-

τής της παρατεταμένης απαξίωσης. Ιστορίες άγριων καυγάδων προέδρων με καλλιτεχνικούς διευθυντές, που οι οι εκρήξεις τους ακούγονταν από τον έκτο μέχρι το ισόγειο της ΕΜΣ, τρικλοποδιές στη δουλειά των διευθυντών από παράγοντες και απίστευτοι βυζαντινισμοί που αφηγούνται οι εργαζόμενοι του θεάτρου, απεργίες ακόμα και διασάμμαντα αφορμή που κρατούν για μήνες στο θέατρο κλειστά, απειλές και λογική δημοσίου πολλές φορές από τους εργαζόμενους. Θα σας διηγηθώ δύο περιστατικά που μου συνέβησαν την τελευταία δεκαετία. Κάποτε είπα στην εκπομπή μου στο ραδιόφωνο πως τα κλειστά θέατρα είναι καταδικασμένα να μείνουν για πάντα άδεια και πρέπει να βρεθεί άλλος τρόπος διεκδίκησης γιατί τα θέατρα πρέπει πάση θυσία να παίζουν.

Μου τηλεφώνησε γνωστός συνδικαλιστής στο κινητό μου και με απείλησε να κοιτάω τη δουλειά μου δί-
οτι...

Μια άλλη φορά είχαμε κανονίσει μια φωτογράφιση με τους συντελεστές μιας παράστασης για τις ανάγκες ενός μεγάλου αφιερώματος στο θέατρο της πόλης. Οι ηθοποιοί ήταν στη σκηνή της μονής Λαζαριστών, βαμμένοι και ντυμένοι με τα κοστούμια τους για ώρα περιμένοντας όπως και εγώ με τη φωτογράφο, συνολικά τριάντα άνθρωποι και ξάφνου ένας φωτιστής κατεβάζει τους διακόπτες των φώτων αρνούμενος να φωτίσει για δέκα λεπτά γιατί το ωράριο του έληγε σε λίγο! Η φωτογράφιση ματαιώθηκε όπως φαντάζεστε. Ένα μεγάλο πρόβλημα σε αυτό το

θέατρο τα τελευταία χρόνια ήταν η στολή στις επιλογές καλλιτεχνικών διευθυντών, η εξυπηρέτηση κομματικών σκοπιμοτήτων και ο φόβος των κομμάτων που εναλλάσσονται στην εξουσία για μια αθηναϊνή παρέμβαση υπέρ του θεάτρου. Ότι συνέβη στην Αθήνα δηλαδή με την περίπτωση του Νίκου Κούρκουλου, αλλιώς και του Γιώργου Λούκου αλλιώς και του Γιάννη Χουβαρδά. Εδώ τα σενάρια στην καλύτερη περίπτωση φέρνουν στο διοικητικό συμβούλιο παροπλισμένα αστέρια του εβδομήντα σαν την Καίτη Ιμπεροχώρη και το όνομα του Κώστα Καρρά (θεός φυλάξει!) στην καρτέκλα του καλλιτεχνικού διευθυντή. Από την άλλη η έλλειψη ενός ικανού περί τα πολιτιστικά μάντζερ που θα μπορούσε να αναλάβει το διοικητικό-οικονομικό κομμάτι, αφήνοντας απερίσκεπτο τον καλλιτεχνικό διευθυντή να παράγει έργο, δημιουργεί περισσότερες τριβές.

Το τι κυκλοφορεί κάθε φορά για απίστευτες σπατάλες σε ένα θέατρο που έχει απλήρωτα τιμολόγια τριών χρόνων και ένα προϋπολογισμό μαμούθ είναι απερίγραπτο. Και επειδή ένα θέατρο είναι πάνω από όλα παραστάσεις, αν προσπαθήσω να θυμηθώ τι είδαμε στις σκηνές του τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια θα με πιάσει κατάθλιψη. Μεγάλες τηλεοπτικές φήμες της Αθήνας που θέλουν να κάνουν διάλλειμα στην επαρχία, ο Γκλήτσος, η Γαληνέα, ο Τζωρτζογλου, βρήκαν εδώ φιλόξενη στέγη, τα πούλησαν έφερναν τον κόσμο από την επαρχία τα Σαββατόβραδα και ο στόχος επετεύχθη. Και όλα αυτά σε ένα πέπλο σιωπής, καθώς κανένας δημόσια δεν τοημά να πάρει θέση. Η περίπτωση του Νικήτα Τσακίρογλου είναι από μόνη της ένα κεφάλαιο για τους ιστορικούς του μέλλοντος. Μια κωμικοτραγική παρένθεση που τα είχε όλα. Συντήρηση, επιστροφή στις αξίες των χρηστών ηθών, οικογενειακρατία, κακοδιαχείριση, δραματικά ξεσπάσματα του ιδίου και της συζύγου, αποπομπή.

Τα τοπικά ΜΜΕ βρίσκουν εξωφυλλία για τις εκδόσεις τους, οι κυρίες κάποιας ηλικίας, που αποτελούν το μόνιμο πια κοινό των αισθουσών, τα βρίσκουν όλα νόστιμα και χαριτωμένα κι εμείς κάθε χρόνο που περνά μένουμε με την αίσθηση πως το θέατρο με το οποίο μεγαλώσαμε στην πόλη και μας έκανε να αγαπήσουμε το σανίδι είναι ένας Μεγάλος Ασθενής που αργοπεθαίνει κάτω από πχηρά πυροτεχνήματα γυμνά χρήμα, ίντριγκα, πολιτικό παρασκήνιο και σουσούμια ατάλαντων ανθρώπων που δεν θέλουν να κάνουν πρόβες εκτός ωραρίου!